

kunde jeg med den største Lethed paa Grundlag af denne Erklæring fra den fornærmede, saaledes som Tilfældet har været mange Gange, have gjort Indstilling om at forandre denne Straf af 4 Maaneders simpelt Fængsel til en Bøde. Men jeg gjorde det ikke, og jeg vilde det ikke, fordi jeg mener, at man lige overfor letsindige Injurier ikke kan gaa strengt nok til Værks.

Men naar jeg alligevel ikke fandt, at jeg kunde lade Manden afsone denne Straf af 4 Maaneders simpelt Fængsel, men foranledigede den omsat til 4 Gange 5 Dages Vand og Brød, var det, fordi hans Ansøgning var ledsaget af en Lægeattest, som jeg skal tillade mig at oplæse for det høje Ting, fra praktiserende Læge Diemar. Den lyder saaledes: „Som fleraarig Læge for Redaktør Johannes Hansen, Kultorvet 3, kan jeg paa Grundlag af mit Kendskab til Hr. Hansens Helbred udtale, at han, der lider af en konstitutionel Sygdom, en Anæmi paa luetisk Basis, sikkert vil tage betydelig Skade paa sit Helbred, hvis han skal indespærres i 4 Maaneder, da Lys og Luft ere Faktorer, der ere af allerstørste Betydning for hans nedbrudte Helbred. En Ombytning af den ham idømte Fængselsstraf til Afsoning med Vand og Brød vil efter min Overbevisning være mindre skæbnsvanger for hans Helbred, hvorfor jeg herved anbefaler at tage hans Ansøgning til Følge.“

Det er altsaa den Imødekommen, jeg ved denne Lejlighed har vist denne Mand, at jeg har ladet ham udstaa den strengeste Straf, som han efter Lægeattesten overhovedet kunde taale.

Jeg kommer saa til det andet Tilfælde. Det var i Efteraaret 1903, hvor han var dømt til 2 Maaneders simpelt Fængsel, eller maaske det var Fængsel paa sædvanlig Fangekost, jeg husker det ikke rigtigt, og hvor denne Straf blev omsat til 3 Gange 5 Dages Vand og Brød. Ogsaa her fandt jeg under Hensyn til Sagens Beskaffenhed, at jeg ikke vilde vise ham en Smule Imødekommen ud over, hvad jeg var nødt til. Der forelaa ved denne Lejlighed paa ny en Lægeattest; den er meget lang, saa jeg skal ikke plage det høje Ting med det hele, men jeg skal dog oplæse nogle Stykker deraf: „Af Hensyn til Udsigterne til en generel Parese er denne Kur tvingende nødvendig, og da Smørekuren tager en Del paa ham, der ikke kan trives uden daglig Bevægelse i fri Luft, maa en langvarig Indespærring paa 2 Maaneder søges undgaaet“. Det hedder endvidere i Lægeattesten, „at han

hører til de Luetikere, der maa antages at have særlige Chancer for den generelle Parese“ — generel Parese er, som de Herrer jo alle vide, omtrent dette, at Hjernen flyder ud i eet. Det hedder saa, efter en fortsat Begrundelse i Erklæringen: „Maa jeg paa det bedste anbefale at tage hans Ansøgning om Konvertering af de to Maaneder til Vand- og Brødstraf til Følge“, og det hedder endelig: „Skulde der eksistere nogen som helst Mulighed for en Benaadning eller en Bødestraf i Stedet for den eventuelle Vand- og Brødstraf, vil jeg paa min Klient's Vegne støtte hans Ansøgning om Benaadning ved at henvise til det i denne Attest fremsatte.“

Se, jeg tror dog, at naar man faar forelagt en saadan Lægeattest, og man ikke føler sig saadan ligefrem oplagt til at blive Morder, saa kan det ikke siges, at jeg har vist denne Mand nogen som helst Imødekommen ud over, hvad jeg var nødt til, men at jeg tværtimod har været streng imod ham.

Og ganske det samme gælder de forskellige Straffudsættelser, som have fundet Sted i Anledning af den Dom, som overgik ham i 1905. Det ærede Medlem sagde, at Dommen var af 30. Maj 1905, og det kan vist ogsaa være rigtigt nok; men senere hen klagede det ærede Medlem i høje Toner over, at denne Mand altsaa havde haft Udsættelse i 3 Aar 4 Maaneder. Den Helt, der regner slet, er meget at beklage! Thi fra den 30. Maj 1905 til Marts 1908 kan der ikke blive 3 Aar 4 Maaneder.

Ogsaa i Anledning af disse Straffudsættelser forelaa der Lægeattester, og naar der ikke nu blev Spørgsmaal om at omsætte Straffen til Vand og Brød, laa det, som jeg har forklaret ved Finanslovens første Behandling, deri, at der i Mellemrummet mellem disse forskellige Tidspunkter var sket det, at man under Behandlingen af den udmærkede Pryglelov her i Folketinget havde lagt for Dagen, at man meget bestemt var imod Vand og Brød, og at derfor Konverteringer af andre Fængselsstraffe vare holdte op, saaledes at kun den strengere Forbedringshusstraf af og til blev konverteret til Vand og Brød; derfor og paa Grundlag af hele det Materiale af Lægeattester, som har foreligget vedrørende denne Mand, fandt jeg, at jeg ikke kunde forsvare at lade ham udstaa Straffen, saa længe hans Helbredstilstand ikke blev en saadan, at han kunde taale det. Men paa den anden Side fandt jeg heller ikke, at der kunde være Spørgsmaal om at foranledige ham Straffen eftergiven,